

Ében szívidom

*A csend szegleteiben
ámélnkódó nyomok hang-
foszlányok megkarcolják
az elhallgatás síkbapréselt
üvegtörténetét hogy az időből
kimetszett idő-pillanatok
közelíthessék a kimondhatatlant
hagyományos tiszteletkőr
madárgeometria beszéd helyett
a kiterpesztett szárny
pontos mértani ábrákat
hasít ki az adatott térből
és az ocsúdó tekintet össze-
köti csillagtengelyét
a létezés múltja-jelene
között mediterrán jövő
egy ezredév dekandenciája
sziesztázik a gondolat
édenében ernyedten himbálja
végtagjait a lehetőség
és minden tökéletes el-
vonatkoztatott jól messze
karanténban a valóság
sebezhetetlennek hazudott
hited ében szívidom még
csak vacog az ideológiák
gyolcsai közé tekerve*

Teremtő évekkel a lét felett

*Egy sikoltó madár reptével
feltépi az idő feszülő
selymét s a hasadás mentén
fénnel tűnik legendát
követel a kilátástalanság
mikor beérett csontjaid
xilofonján unott dallam
kopog kétfajta igen párhuzamos
pályán a támadás-védekezés
pedigrés-akarat gyűlölet
hogy irmagja se maradjon*

a jószándéknak csak a szív-
pitvarok mélyén hunyászkodik
a szeretet furcsa egyensúly
ingázik az emlékezés hasonló
a gyávasághoz menekülés
mától-jövőtől teremtő évekkel
súlyosodva a lét felett
lebegve-zuhanva ragyognak
egymásra megégett arcaid
a pillanat személytelenségében
két sötétség közt csahol az álom
torkonragad — suttozjad hát:
éden és kárhozat

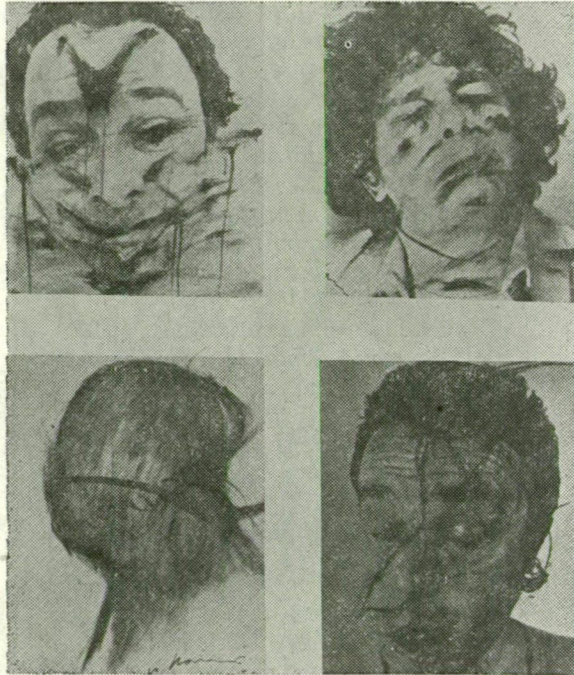
Aranykori pillanat

Madárcsillagokkal
tékozol az ég nyitott
ketrecében egy állat üvölt
ki-besétál a forgó
porondon alvadó szerelem-
jelek mutatóujj ingaként
átlengi az éjszakát
tekintet nem rezdül
szárnyak árnyéka lebeg
gyöngy-várta gesztus
látvány egy semmi
kezdeteinél mannával hintett
porond ahogy táncolnak
isznak a bizonytalanság
karneválforgatagában
perdülsz zuhansz
eleven dobókocka feletted
fény sugar motoz
aranykori pillanat

Már csordulnak a vizek

Almaid vándormadarak
génjeibe épített
gömbölyödő éjszakák
megszemélyesített évszakok
folyamatos vonulás

paizsraemelt ideje magadtól el-
távolodol terjeszkedel
repülés végtagokat dobál
eléd a hajnal szűkiül a tér
a közöny arcbuta
búvárharangjában kuporog
az élet időszálkák
tokosodnak gennyesednek
szívedben mintha harangokat
vernének félre meg-megcsendül
egy hang behavazott tájakra
emlékeztet fagy-orzágra
de már csordulnak a vizek
a nyírekben pattanásig feszül
a rügy időzített bomba
minden pillanat

Arnulf Rainer: Önátfestések (1975)